

Paasaläkitus Issanda aastal 2018

KRISTUS ON ÜLES TÕUSNUD !

Kristuse ülestõusmine puudutab ja haarab kõiki inimesi. Ta juhhib meid uude ja pöördelisse mõõtmesse: paasapäha ei ole vaid ühe ajaloo sündmuse meenutamine, ta on ajast ja ajaloost suurem. Paasapäha kuulub Kristuse aega, kus kõik on olemas. Minevik ja tulevik segunevad, ülestõusmine koondab kõik oma ainulaadsesse punkti, kus kõik on korruga olemas. Suur ja päha reede ning paasa on saanud üheks selles Kristuse jumaliku elu igavikus, isegi kui ajalooliselt eelnesid kannatused ülestõusmisele.

Just oma vabatahtliku ristisurma läbi võidutseb Kristus kannatuste ja surma üle. See kannatus ja valu, mis võideti ülestõusmise läbi, ei vastandu Tema auhiilgusele ega õndsusele. Veelgi enam, see kannatus vabastab meid kõigist meie kannatustest ja annab, isegi kui me seda ei näe, vastuse küsimusele meie enda surma kohta. Just seda ütleb meile ka apostel Paulus oma kirjas filiplastele (3,10), kui ta kutsub meid üles saama Kristuse surma sarnaseks läbi Tema kannatuste osaduse, et Teda ja Tema ülestõusmise väge ära tunda selleks, et me loovutaksime end Jumalale kui need, kes on saanud surnuist elavaiks (Rm 6,13).

Saabub päev, mil meie silmad avanevad ja me mõistame täielikult neid apostel Pauluse sõnu, juhul kui me ei lase ennast mõjutada kõiksugu teooriatest, mis tahavad meid panna teisiti mõtlema. Ülestõusmise kohta pole lõplikke tõendeid. Küll aga on kogu kiriku ja inimkonna ajaloo vältel tänapäevani olnud erinevaid "märke ülestõusmisest". Apostel Luukas ütleb meile läbi Jeesuse suu, et Jumala riik ei tule ettearvatavalt (Lk 17,20). Jumala riik tuleb kogu oma väes, oma valguses ja oma võidus igakord, kui me laseme ta vabaks nende müüride tagant, mida me isekalt iseendale meie kirikutes hoiame, ta tuleb igakord kui me ei mata teda meie enda hingeruumi, oma ettekujutustesse, oma mõtetesse ega isiklikesse tunnetesse.

Ülestõusmine on nüüdsest meis olemas. Ta on meie südame salajases ruumis, kus elab ülestõusnud Jeesus, kes on kõigi ja kõigega üks. Jeesuse võit surma üle on võit lahusoleku üle. Kristuse elu muutub meie eluks. Ristimine juhatab meid ülestõusmise väesse. Armulaud, nagu ütleb Aleksandria päha Kirill, on meie jaoks "Elu enese ihu".

"Olgu rõõmus loodu, hõisaku kõik maast sündinud, sest vaenlase – surmariigi – käest on saak ära võetud", nii teatab meile selle suure laupäeva kaanon. Kõik leiavad oma koha Ülestõusnu kirkuseihus: kõik inimesed, kõik asjad, kõik hetked, kõik näod, kõik kehad, kõige väiksemgi murulible, loomad, kõik kes hingavad ja elavad õhus, maal, meresügavustes ning isegi põrguhauas. Meenutagem seda suurepärasest päha Johannes Kuldsuu jutlust, mida me loeme paasateenistusel, kus

öeldakse: Ei ole vahet esimesel ega üheksanda tunnil tulnud töömeeste vahel: Kristus kustub peole kõik, nii need, kes on end valmis seadnud kui ka need, kes ei ole. Täpselt sama on ka meiega.

Loomulikult me teame, et surm on olemas aegade lõpuni ning et ta meenutab meile oma kohalolekut lahkumistes, leinas, nende inimeste kadumises, keda me armastame, läbi kohutavate ajaloosündmuste ning läbi viha, mida me tunneme nii iseenda kui ka teiste vastu. Kuid kui me seisame silmitsi kõigi nende olukordadega usaldades Ülestõusnut, siis nad muutuvad ülestõusmise teedeks, sest Jeesus kannatas ja tõusis üles meie kõigi eest. Ta ütleb: "Tulge minu juurde kõik, kes olete vaevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise (Mt 11, 28)". Sügaval meis muutub hirm usuks ja seal, kus me arvasime, et ei ole enam mingit väljapääsu, on Tema, meie sõber ja Tema kohaolek avab meid valgusele. Isegi kui me oleme veel elu ja surma vahepeal, siis üles tõusnud Kristus haarab iga inimese. Ta puudutab igaüht ja loob nad uueks hävitades surma juure, kurjuse, mis on tänu ülestõusmisele nüüdsest täielikult ja lõplikult võidetud.

Mu armsad!

Kiitkem nüüd kogu hingest surnuist ülestõusnud Kristust. Tema valgus särab pimeduses ja see valgus hävitab kogu pimeduse. Nüüdsest on maa üle külvatud uue tulega – Püha Vaimu tulega. Kristus on surnuist ülestõusnud! Kristus on üles tõusnud ja tõesti, pole suuremat armastust siin inimese ihulikus elus kui kuulutada Tema jumalikku ülestõusmist.

Kristuse ülestõusmine, meie lootus? ...

Pole kahtlustki, et meile, kristlastele, ei ole see lihtsalt lohutus, et hiljem on parem, vaid meie tõeline kutsumus praegu.

+ Stefanus, Tallinna ja kogu Eesti metropoliit